

CASSANDRA CLARE

„Mirtinųjų įrankių“ serija – tai fantazijos pasaulis, kuriame man be galo patinka gyventi. Na, jeigu šis pasakojimas vis dėlto turi baigtis, geresnės vietos tai padaryti, kaip „Stiklo miestas“, tikrai nėra. Aš šūžavėta!

STEPHENIE MEYER „SAULELYDŽIO“ AUTORE

MIRTINIEJI ĮRANKIAI

TREČIA KNYGA

STIKLO MIESTAS

Alma littera

1

PORTALAS

PRAĖJUSIĄ SAVAITĘ STAIGA ATŠALĘ ORAI VĖL ATŠILO. SAULEI skaisčiai šviečiant Klarė skubėjo per dulkiną Luko kiemą užsidengusi striukės gobtuvu, kad plaukai nelįstų į akis. Kas, kad atšilo, – nuo Rytų upės kartais papūsdavo baisus vėjas. Jis nešė silpną chemikalų kvapą, sumišusį su Bruklinui įprastais asfalto, benzino ir sudegusio cukraus iš apleisto fabriko toje pačioje gatvėje dvoku.

Saimonas laukė jos priemenėje, išsikėtojęs ant krėslo sulūžusiomis spyruoklėmis. Pasidėjęs ant mėlynais džinsais aptemptų kelių „Nintendo“ vaizdo žaidimų pultelį, uoliai baksnojo į jį adata.

– Laimėjau, – tarė jis Klarei lipant laipteliais. – Visiems daviau į kaulus.

Klarė nusimetė gobtuvą, nupurtė plaukus nuo akių ir sugrabaliojo kišenėje raktus.

– Kur buvai? Skambinu tau visą rytą.

Saimonas atsistojo ir įsikišo į krepšį stačiakampę dėžutę su mirksinčiomis lemputėmis.

– Buvau pas Eriką. Repetavau su grupe.

Klarė nustojo žvanguinti raktą spynoje – ji amžinai užsikirsdavo – ir susiraukusi pažvelgė į jį.

– Su *grupe*? Nori pasakyti, tu vis dar...

– Groju grupėje? Kodėl ne? – Jis ištiesė ranką prie rakto. –
Leisk man.

Klarė pasitraukė į šalį. Saimonas meistriškai pasuko raktą spausdamas lygiai tiek, kiek reikia, ir užsispyrusios senos spynos spyruoklė atšovė liežuvėlį. Jis prisilietė prie jos pirštais; jie buvo vėsūs, tokios pat temperatūros kaip oras lauke. Ją nukrėtė lengvas drebulys. Juodu liovėsi puoselėję romantiškus santykius vos prieš savaitę, tad ji vis dar sumišdavo jį pamačiusi.

– Ačiū.

Paėmė raktą į jį nežiūrėdama.

Svetainėje buvo karšta. Klarė pakabino striukę prieškambaryje ant gembės ir nuėjo į miegamąjį, Saimonas jai iš paskos. Ji susiraukė. Ant lovos išsižiojęs it moliusko geldelė gulėjo jos lagaminas, aplink visur išmėtyti drabužiai ir eskizų albumai.

– Maniau, Idrise tebūsi vos porą dienų, – tarė Saimonas kiek sutrikęs žiūrėdamas į tą netvarką.

– Taip, bet nenumanau, ką pasiimti. Suknelių ir sijonų beveik neturiu, bet kas, jeigu ten negalėsiu mūvėti kelnėmis?

– Kodėl negalėtum mūvėti? Ten tik kita šalis, ne kitas amžius.

– Bet prieblandos medžiotojai tokie senamadiški, o Izabelė visuomet vilki suknelėmis... – Klarė nutilo ir atsiduso. – Niekai. Aš tik nerimą dėl mamos nukreipiu į savo drabužius. Pakalbėkime apie kitką. Kaip sekėsi groti? Grupė vis dar be pavadinimo?

– Sekėsi gerai. – Saimonas atsisėdo ant rašomojo stalo ir ėmė mataruoti kojomis. – Svarstome naują šūkį. Kokį nors ironišką, pavyzdžiui: „Matėme milijoną veidų ir kokius aštuonis dešimtdalius jų įjaudrinome!“

– Ar pasakei Erikui ir kitiems...

– Kad esu vampyras? Ne. Apie tokius dalykus neužsimeni šnekučiuodamasis apie kasdienius dalykus.

– Gal ir ne, bet jie tavo *draugai*. Jie turi tai žinoti. Be to, tik pamany, kad dėl to esi dar panašesnis į roko žvaigždę – kaip vampyras Lesteris.

– Lestatas, – pataisė ją Saimonas. – Turi galvoje vampyrą Lestatą. Be to, jis pramanytas. Kita vertus, neįsivaizduoju tavęs lekiančios pasakoti draugams, kad esi prieblandos medžiotoja.

– Kokiems draugams? Mano draugas – tu. – Ji krito ant lovos ir pažiūrėjo į jį. – O tau juk pasakiau, tiesa?

– Todėl, kad neturėjai kitos išeities. – Saimonas pakreipė galvą ir įdėmiai ją nužiūrėjo; lempos šviesa nuo naktinio staliuko jo akyse atsispindėjo sidabro spalva. – Aš ilgėsiuos tavęs, kol būsi ten.

– Ir aš tavęs pasiilgsiu, – atsakė Klarė, nors visa oda dilgsėjo iš susikaupti trukdančio nervinio jaudulio. *Vykstu į Idrisą!* – dainuote dainavo jos siela. *Pamatysiu prieblandos medžiotojų gimtinę – Stiklo miestą. Išgelbėsiu motiną.*

Ir būsiu su Džeiku.

Saimonui piktai sužibo akys, lyg būtų išgirdęs jos mintis, bet kai prašneko, balsas buvo švelnus.

– Paaškind man dar kartą – kodėl turi vykti į Idrisą? Kodėl Madlena ir Lukas negali sutvarkyti to reikalo be tavęs?

– Vienas burtininkas – Ragnoras Felas – mano mamą apkreipė, ir dabar ji tokios būklės. Madlena sako, jei norim sužinoti, kaip ją atkerėti, turim jį rasti. Bet Madlenos jis nepažįsta, o mano mamą pažinojo. Madlenos manymu, jis manim pasitikės, nes esu labai į ją panaši. O Lukas negali manęs lydėti. Į Idrisą vykti jis galėtų, bet jam nevalia patekti į Alikantę be Klavos leidimo, o jinaį jo neduos. Tik būk geras – nieko jam apie tai nesakyk. Jis ir taip kremtasi, kad negali manęs lydėti. Jeigu Madlena nebūtų jo sena pažįstama, manau, jis apskritai neleistų man ten vykti.

– Bet ten bus ir Laitvudai. Ir Džeikas. Jie tau padės. Džeikas juk žadėjo padėti, ar ne? Jis neprieštarauja, kad vyksi drauge?

– Žinoma, jis man padės, – atsakė Klarė. – Ir, žinoma, neprieštarauja. Kodėl turėtų?

Bet ji žinojo, kad tai netiesa.

Pasikalbėjusi su Madlena ligoninėje, Klarė iškart nukako į Institutą. Džeikui ji pirmam išdavė motinos paslaptį, anksčiau net už Luką. Džeikas stovėjo ir spoksojo į ją, iš lėto kalbančią, blykšdamas – galėjai pamanyti, ji ne pasakoja, kaip gali išgelbėti motiną, bet šitaip žiauriai sunkia iš jo kraują.

– Niekur tu nevyksi, – vos jai baigus pareiškė jis. – Į Idrisą nekeliausi, net jeigu man teks tave suraišioti ir atsisėdus laikyti prispaustą, kol praeis ta nesveika užgaida.

Klarė pasijuto lyg gavusi antausį. Ji manė, kad jis *apsidžiaugs*. Bėgo visą kelią nuo ligoninės iki Instituto jam tai pasakyti, o jis stovi vestibulyje ir žaibuoja į ją akimis niūrus it mirtis.

– Bet tu vyksi?

– Taip, mes vykstam. Mes *turim*. Klava kviečia visus aktyvius narius, be kurių čia galima išsiversti, į visuotinį Tarybos susirinkimą Idrise. Bus balsuojama, ką daryti dėl Valentino. Kadangi mes paskutiniai jį matėm...

Klarei tai nerūpėjo.

– Jeigu jūs vykstat, kodėl negaliu keliauti drauge?

Toks tiesmukas klausimas, rodės, dar labiau jį supykėdė.

– Todėl, kad tau ten nesaugu.

– Ak šitaip? O čia – labai saugu? Per pastarąjį mėnesį mane bandė nugalabyti gerą dešimtį kartų – čia, Niujorke.

– Todėl, kad Valentinui rūpėjo du čia laikyti Mirtinieji įrankiai, – pro sukąstus dantis iškošė Džeikas. – Dabar jis nukreips dėmesį į Idrisą, visi tai žinom.

– Mes tuo tikri kaip niekuo kitu, – tarė Marisė Laitvud.

Ji stovėjo koridoriaus tarpdurio šešėlyje, tad nė vienas iš jaunuolių jos nepastebėjo. Dabar ji žengė į raižiai apšviestą vestibulį, tad išryškėjo nuovargio raukšlės, nuo kurių jos veidas atrodė sulysęs. Per mūsų praėjusią savaitę jos vyrui demonas suleido nuodų, ir nuo to laiko jį reikia ištisą parą slaugyti. Klarė įsivaizdavo, kokia išvargusi ji turi būti.

– O Klava nori susipažinti su Klarisa, ir tu tai žinai, Džeikai.

– Tegul ta Klava eina šikt.

– Džeikai! – dabar jau motinišku tonu tarė Marisė. – Kaip tu kalbi?!

– Klava nori daug ko, – jau be pykčio atsakė Džeikas. – Bet tai nereiškia, kad ji turi gauti viską, ko nori.

Marisė dėbtelejo į jį, parodydama, kad puikiai žino, ką jis turi galvoje, bet jai tai nepatinka.

– Klavos nariai dažnai teisūs, Džeikai. Visai logiška, kad jie nori pasikalbėti su Klare po to, ką jai teko išgyventi. Tai, ką ji galėtų jiems papasakoti...

– Aš papasakosiu jiems viską, ką jie nori žinoti, – pertarė ją Džeikas.

Marisė atsiduso ir nukreipė mėlynų akių žvilgsnį į Klarę.

– Kaip suprantu, nori vykti į Idrisą?

– Tik keletui dienų. Dėl manęs bėdos neturėsite, – patikino Klarė žiūrėdama į Marisę ir nekreipdama dėmesio į siaubingai įniršusio Džeiko žvilgsnį. – Prisiekiu.

– Svarbu ne tai, ar gali pridaryti bėdos, bet ar ten būdama norėsi susitikti su Klava. Jos nariai nori su tavim pasikalbėti. Jei atsisakai, abejoju, ar mums pavyks gauti leidimą imti tave kartu.

– Ne... – pradėjo Džeikas.

– Aš kalbėsiuos su Klavos nariais, – pertraukė ją Klarė, nors nuo tos minties nugara jai perbėgo šurpas. Vienintelis jai ligi šiol pažįstamas Klavos pasiuntinys buvo inkvizitorė, o jos draugija – ne iš maloniųjų.

Marisė pirštų galiukais pasitrynė smilkinius.

– Tuomet nuspręsta. – Tačiau ji neatrodė apsisprendusi – iš balso galėjai justi, kad įsitempusi ir gali bet kurią akimirką neatlaikyti kaip pertempta smuiko styga. – Džeikai, išlydėk Klarę ir ateik pas mane į biblioteką. Man reikia su tavim pasikalbėti.

Net neatsisveikinusi ji vėl dingo prietemyje. Klarė žiūrėjo į ją nueinančią jausdamasi, lyg ką tik kas būtų perliejęs ją lediniu vandeniu. Alekas ir Izabelė, rodės, nuoširdžiai myli savo motiną, ir Klarė neabejojo, kad Marisė nėra blogas žmogus, bet šilta kažin ar galėjai ją pavadinti.

Džeikas piktai sučiaupė lūpas.

– Matai, ką pridirbai?!

– Turiu keliauti į Idrisą, ir nesvarbu, kad tu nesupranti kodėl, – atsakė Klarė. – Turiu tai padaryti dėl savo mamos.

– Marisė pernelyg pasitiki Klavos nariais. Jai reikia tikėti, kad jie tobuli, o aš negaliu jai pasakyti, kad jie ne tokie, nes...

– Nes šitaip pasakytų Valentinas.

Džeikas sustojo kaip įbestas. Klarė tikėjosi, kad jis įsius, bet jis tepasakė:

– Niekas nėra tobulas. – Jis smiliumi nuspaudė lifto mygtuką. – Net Klavos nariai.

Klarė susidėjo rankas ant krūtinės.

– Tu išties nenori, kad vykčiau, nes man ten būtų nesaugu?

Jo veide šmėstelėjo nuostaba.

– Apie ką tu? Dėl ko dar galėčiau nenorėti, kad vyktum?

Ji sunkiai nurijo seiles.

– Todėl, kad...

Todėl, kad sakei nieko man nebejaučiąs, ir man, suprask, labai nesmagu, nes tau aš vis dar neabejinga. Ir galiu lažintis, kad tai žinai.

– Todėl, kad nenoriu, jog mano jaunėlė sesuo visur paskui mane sekiotų? – Jo balse pašaipa buvo sumišusi su kažkuo panašiu į pyktį.

Atidardėjo liftas. Klarė pravėrė duris, įlipo į vidų ir pasisuko į Džeiką.

– Vykstu ne todėl, kad ten būsi tu, o todėl, kad noriu padėti motinai. *Mudviejų* motinai. Turiu jai padėti. Nejaugi nesupranti? Jei to nepadarysiu, ji turbūt niekada nepabus. Galėtum bent jau apsimesti, kad tau ji šiek tiek rūpi.

Džeikas uždėjo rankas jai ant pečių, pirštų galiukais paliesdamas nuogą odą prie pat apykaklės, ir jos nervus nukrėtė beprasmiškas, bejėgiškas širpulyš. Pati to nenorėdama Klarė pastebėjo, kad jam po akimis – šešėliai, o skruostai įkrite, pajuodę. Juodas megztinis ir juodos blakstienos tik dar labiau paryškino mėlynių išmargintą odą. Jis visas atrodė lyg eskizas, kuriuo dailininkas siekė iliustruoti kontrastus: juodi, balti ir pilki atspalviai, o jiems pabrėžti – šen ir ten auksiniai lopai, tokie kaip jo akys...

– Aš pats tai padarysiu. – Jo balsas buvo švelnus, bet valdingas. – Galiu jai padėti, kad nereikėtų tau. Pasakyk man, kur eiti, ko klausti. Gausiu tai, ko tau reikia.

– Madlena pažadėjo tam burtininkui, kad ateisiu aš. Jis tikėsis išvysti Džoselinos dukrą, ne sūnų.

Džeikas tvirčiau suėmė jai petį.

– Tada paaiškink jai, kad planai pasikeitė: vyksiu aš, o ne tu.
Ne tu.

– Džeikai...

– Padarysiu viską, ko nori, jei pažadi likti čia.

– Negaliu.

Jis paleido ją – iš šalies atrodė, tarsi jinai būtų jį atstūmusi.

– Kodėl?

– Todėl, kad ji mano motina, Džeikai.

– Ir mano. – Jo balsas buvo šaltas. – Beje, kodėl Madlena šiuo reikalu kalbėjosi ne su mumis abiem? Kodėl vien su tavim?

– Pats žinai.

– Todėl, kad jai esi Džoselinos dukra, o aš visada būsiu Valentino sūnus.

Jis užtrenkė lifto pertvarą. Jos tinklas dalijo jo veidą į rombus, kiekvienas jų turėjo pertvaros plieno kontūrus. Pro vieną iš tų rombų į ją spoksojo viena akis, ir jos gelmėse ji matė liepsnojantį žūžį.

– Džeikai...

Tačiau trūkčiodamas ir barškėdamas liftas jau nešė ją žemyn, į tylos gaubiamą katedros tamsą.

– Žemė kviečia Klarę! – Saimonas sumostagavo prieš ją rankomis. – Nemiegi?

– Nemiegu. Atleisk.

Ji atsisėdo ir papurtė galvą, kratydamasi apnikusių minčių.

Nuo to karto Džeiko ji daugiau nematė. Jai paskambinus jis nekeldavo ragelio, tad kelionės į Idrisą planus ji kūrė su Laitvudais, išnaudodama Aleką kaip tarpininką, nors šis gėdijosi šių pareigų ir vykdė jas nenoriai. Vargšas Alekas – tarp Džeiko ir savo motinos – lyg tarp kūjo ir priekalo – visuomet stengiasi daryti tai, kas reikia.

– Kažką sakei?

– Tik kad Lukas turbūt grįžo, – atsakė Saimonas nušokdamas nuo rašomojo stalo kaip tik tuo metu, kai atsidarė kambario durys. – Taip ir yra.

– Sveikas, Saimonai. – Luko balsas atrodė ramus, gal truputį pavargęs. Vilkėjo nušiurusį džinsinį švarką ir flanelinius marškinius, o rumbuoto pliso kelnes buvo susikišęs į batus, iš pažiūros geriausius laikus regėjusius prieš dešimtmetį. Akinius buvo sukisęs į rudus plaukus; Klarė neprisiminė kada nors mačiusi juose tiek žilų sruogų. Po pažastimi jis laikė kvadratinę žaliu kaspinu perrištą dėžę. Atkišo ją Klarei. – Atnešiau tau ką į kelionę.

– Nereikėjo! – paprieštaravo Klarė. – Tu ir taip tiek daug padarei dėl...

Ji prisiminė drabužius, Luko nupirktus jai po to, kai visi jos daiktai buvo suniokoti. Dovanoto jai naujus dailės reikmenis, telefoną – nereikėjo nė prašyti. Beveik viskas, ką dabar turėjo, buvo dovanota Luko. *O tu juk net nepritari mano kelionei!* Ši balsu neišsakyta mintis tarsi tvyrojo ore tarp jųdviejų.

– Žinau, bet jį pamatęs pagalvojau apie tave.

Jis įteikė jai dėžę.

Daiktas viduje buvo susuktas į daugybę vyniojamojo popieriaus sluoksnių. Klarė jį perplėšė ir ranka užčiuopė kažką švelnaus lyg kačiuko kailis. Senamadiškas tamsiai žalias aksominis apsiaustas su aukso spalvos šilkinio pamušalu, žalvarinėmis sagomis ir plačiu gobtuvu. Klarė pasidėjo jį ant kelių ir švelniai perbraukė delnais minkštą audeklą.

– Panašus į kokį vilkėtų Izabelė! – sušuko. – Visai kaip kelioninis prieblandos medžiotojo apsiaustas.

– Tikrai taip. Dabar atrodysi kaip viena iš jų, – tarė Lukas. – Kai būsi Idrise.

Jinai pažvelgė į jį.

– Nori, kad panėšėčiau į vieną iš jų?

– Klare, tu ir esi viena iš jų. – Jis liūdnoškai šyptelėjo. – Be to, žinai, kaip jie žiūri į pašaliečius. Jei tik galėtum kaip nors prie jų prisiderinti...

Saimonas išleido keistą garsą, ir Klarė prasikaltusi pažvelgė į jį – beveik užmiršo, kad jis kambarėje. Jis įdėmiai žiūrėjo į laikrodį.

– Man jau metas.

– Bet tu juk ką tik atėjai! – paprieštaravo Klarė. – Maniau, mudu kur nors nueisime – į kiną ar...

– Tau reikia krautis daiktus, – pertarė ją Saimonas. Jo šypsena buvo skaisti it saulė po lietaus. Klarė vos nepatikėjo, kad jis ramutėlis. – Ateisiu atsiveikinti prieš tau išvykstant.

– Liaukis, – nenorėjo sutikti Klarė. – Pasilik...
– Negaliu, – lyg kirviu nukirto jis. – Einu pasimatyti su Maja.
– A... Puiku, – atsakė Klarė. Maja maloni, sakė ji sau mintyse. Protinga. Graži. Be to, vilkatė. Saimoną įsikirtusi vilkatė. Bet gal taip ir turi būti. Gal naujoji jo draugė turi būti požemėnė – juk jis pats dabar požemėnas. Žiūrint formaliai, jis net neturėtų bendrauti su prieblandos medžiotojais, tokiais kaip Klarė. – Ką gi – tuomet gal geriau eik.

– Gal išties geriau eisiu. – Iš tamsių Saimono akių nieko negalėjai suprasti. Tai buvo kažkas nauja – ligi tol ji visuomet su-prasdavo, ką jis jaučia. Jai dingtelėjo, ar tai ne šalutinis virsmo vampyru poveikis – o gal kas nors visai kita. – Viso gero, – tarė jis, nubraukė jai nuo veido plaukus viena ranka ir lenkėsi bučiuoti į skruostą, bet stabtelėjo ir sudvejojęs atsitraukė.

Klarė nustebusi susiraukė, bet jis jau spėjo prasibrukti pro Luką tarpduryje ir išeiti. Ji išgirdo tolumoje trinktelint duris.

– Kaip keistai jis elgiasi! – sušuko ji, paguodai glausdama prie savęs aksominį apsiaustą. – Manai, viskas dėl to, kad virto vampyru?

– Tikriausiai ne. – Lukas atrodė kiek prajuokintas. – Jei tam-pi požemėnu, nebūtinai imi kitaip žiūrėti į aplinką. Ar žmones. Duok jam laiko. Tu juk nutraukei su juo santykius.

– Ne aš. *Jis* nutraukė su manim santykius.

– Todėl, kad jo nemylėjai. Įstūmei jį į kebloką padėtį, bet man atrodo, jis laikosi pagirtinai. Dauguma paauglių nukabintų nosį ar slampinėtų po tavo langu paleidę nešiojamąjį magnetofoną.

– Šiais laikais niekas nebeturi nešiojamųjų magnetofonų. Jie buvo madingi devintame dešimtmetyje. – Klarė nusiropštė nuo lovos, apsilvilko apsiaustą. Mėgaudamasi aksomo keliamu švelnumo pojūčiu užsisagstė iki kaklo. – Aš tik noriu, kad Saimonas vėl būtų normalus. – Ji pažiūrėjo į save veidrodyje ir maloniai nu-

stebo: žalias audeklas paryškino raudonus jos plaukus ir suteikė skaistumo akims. – Na kaip? – paklausė atsisukdama į Luką.

Jis stovėjo ir žiūrėjo atsišliejęs staktos, susikišęs rankas į kišenes. Jo veidu perbėgo šešėlis.

– Džoselina turėjo visai tokį pat apsiaustą, kai buvo tavo metų, – teatsakė.

Klarė sugniaužė apsiausto rankogalius, suleido nagus į minkštą, pūkuotą audeklą. Girdint minimą motiną ir matant liūdną jo išraišką, jai norėjosi verkti.

– Mes šiandien ją aplankysime, tiesa? – paklausė ji. – Noriu atsisveikinti prieš kelionę ir pasakyti jai... ką sumaniau. Ir kad ji pasveiks.

Lukas linktelėjo.

– Į ligoninę nueisime vėliau. Dar kai kas, Klare.

– Kas?

Ji vengė į jį žiūrėti, bet kai vis dėlto pažvelgė, pajuto palengvėjimą: liūdesys buvo pranykęs jam iš akių.

Jis šypsojosi.

– Būti normaliam – ne taip jau pagirtina.

Prisimerkęs nuo popietės saulės Saimonas žvilgtelėjo į popieriaus lapelį rankoje, paskui į katedrą. Aukšto mėlyno dangaus fone dunksojo Institutas – aukštos mūro tvoros apsuptas granito luitas smailių arkų pavidalo langais. Nuo stogo šnairavo chimeros, tarsi žiūrėdamos, ar jam užteks drąsos prisitarti prie lauko durų. Pastatas atrodė visai ne taip, kaip pirmą kartą – tada prieš jį riogsojo apleisti griuvėsiai. Nieko nuostabaus: apžavai požemių neapgaukavo.

Tau čia ne vieta. Žodžiai buvo šiurkštūs, gailūs it rūgštis. Saimonas nesuprato, ar juos ištarrė kuri nors chimera, ar balsas skamba tik jo galvoje. *Čia bažnyčia, o tu – prakeiktasis.*

– Užsičiaupk, – suniurnėjo jis nepiktai. – Be to, bažnyčios man nerūpi. Aš – judėjas.

Mūrinėje sienoje buvo įstatyti iš laibų geležinių virbų iškalti varteliai. Saimonas palietė velkę, beveik tikėdamasis, kad ranką nudegins skausmas, bet nieko neatsitiko. Matyt, patys varteliai ne itin šventi. Kai Saimonas juos pravėrė ir nuėjo pusę kelio iki lauko durų sutrūkinėjusių akmenų taku, netoliese išgirdo keletą pažįstamų balsų.

O gal ne taip jau ir arti. Jis vos neužmiršo, kad jo klausia – ir rega – paastrėjo virtus vilkatu. Atrodė, balsai aidi jam prie pat nugaros, bet eidamas siauru taku palei Instituto sieną pamatė, kad kalbantieji stovi gana atokiai, tolimajame sodo gale. Ten žolės vešėjo beveik užgoždamos takus, išsišakojusius tarp tikriausiai kadaise čia augusių tvarkingai susodintų rožių krūmų. Pamatė net akmeninį suolelį, skendintį žaliose piktžolėse. Čia išties būta bažnyčios – seniai, prieš tai, kai ją perėmė prieblandos medžiotojai.

Pirmą pamatė Magnusą, atsišliejusį į apsamanojusią mūro sieną. Jo nepastebėti buvo sunku: vilkėjo spalvotų dėmių išmargintus baltus trumparankovius marškinėlius, sukištus į vairykštės spalvų odines kelnes. Jis išsiskyrė iš visų nelyginant šiltnamio orchidėja. Jį supo juodai apsitaisę prieblandos medžiotojai: išblyškęs, nesmagiai mindžikuojantis Alekas; Izabelė, ilgus juodus plaukus susipynusi į kasytes ir perrišusi sidabriniais kaspiniais, šalia stovėjo kažkoks berniukas, tikriausiai jos jaunėlis brolis Maksas, ir jų motina – pažiūrėti aukštesnė, prakaulesnė už dukterį, tik plaukai tokie pat ilgi, juodi. Prie jos – Saimonui nepažįstama moteris. Iš pradžių jis pamanė, kad ji sena, nes plaukai buvo kone balti, bet kai ši pasisuko kažką sakydama Marisei, jis pamatė, jog jai tikriausiai ne daugiau kaip trisdešimt penkeri ar keturiasdešimt.

Dar Džeikas. Jis stovėjo kiek atokiau, tartum ne visai prie jų pritampantis. Kaip ir kiti, nuo galvos iki kojų buvo apsitašęs juodais prieblandos medžiotojų apdarais. Kai Saimonas apsirengdavo vien juodai, galėdavai pamanyti, kad susiruošė į laidotuves, o štai Džeikas atrodė rūstus ir pavojingas. Be to, *šviesėnis*. Saimonas pajuto, kaip įsitempia pečiai, ir jam dingtelėjo, ar kas nors – laikas, o gal nusilpusi atmintis, – ilgainiui apmaldys jo pagiežą Džeikui. Nenorėjo jos jausti, bet ji akmeniu slėgė nebeplakančią jo širdį.

Tas sambūris atrodė kažkuo keistas. Tuomet Džeikas pasisuko į jį, tarsi pajutęs, kad jis netoliese, ir Saimonas net iš tokio atstumo pamatė ploną baltą randą jam ant gerklės, kiek aukščiau apykaklės. Pagieža krūtinėje virto kažkuo kitu. Džeikas vos pasitebimai linktelėjo į jo pusę.

– Tuoj grįšiu, – tarė jis Marisei tokiu tonu, koku Saimonas nieku gyvu nebūtų kreipėsis į savo motiną. Atrodė, kad jis suaugęs žmogus ir kalbasi su kitu suaugusiuoju.

Marisė atsainiu mostelėjimu parodė neprieštaraujanti.

– Nesuprantu, ko mes taip ilgai gaištam, – tarė ji Magnusui. – Ar tai įprasta?

– Neįprasta tik mano jums suteikta nuolaida. – Burtininkas bato pakulniu pakaušėjo į sieną. – Paprastai imu dvigubai daugiau.

– Portalas tik laikinas. Mes tenorime per jį nusigauti į Idrisą. Tikiuosi, tada vėl jį uždarysi. Juk šitaip mes susitarėme. – Ji pasisuko į moterį šalia. – O tu liksi ir pasirūpinsi, kad jis tai padarytų, Madlena?

Madlena. Vadinasi, čia ta Džoselinos draugė. Tačiau įdėmiau pažvelgti į ją nebebuvo kada – Džeikas, paėmęs Saimoną už rankos, jau tempėsi už bažnyčios kampo kitiems iš akių. Čia piktžolių buvo prižėlę dar vešliau, taką buvo apraizgiusios brūzgnynų šaknys. Džeikas stumtelėjo Saimoną už didžiulio ažuolo, paleido ranką ir apsidairė, tarsi tikrindamas, ar niekas neatsekė jiems įkandin.

– Viskas gerai. Čia galim kalbėtis.

Išties čia buvo tyliau, mat Jorko aveniu važiuojančių mašinų srauto bildesį slopino griozdiškas Instituto pastatas.

– Pats mane pasikvieteit, – priminė Saimonas. – Šįryt atsibudęs radau prie lango prilipdytą tavo raštelį. Niekada nesinaudoji telefonu kaip normalūs žmonės?

– Jei tik galiu be jo apsieiti – nesinaudoju, vampyre, – atšovė Džeikas. Jis mažliai nužiūrinėjo Saimoną – atrodė, lyg skaitytų knygą. Jo išraiška išdavė šiokią tokią nuostabą ir, kaip pasirodė Saimonui, nusivylimą – nors viena nelabai derinosi su kitu. – Vadinasi, tu vis dar gali būti dienos šviesoje. Net vidurdienio saulė tavęs nenudegina.

– Taip, – patvirtino Saimonas. – Bet tu tai žinojai – juk buvai ten.

Jam nereikėjo aiškinti, ką reiškia „ten“: iš pašnekovo veido jis matė, kad šis prisimena upę, pikapo kėbulą, virš vandens patekančią saulę ir Klarės klyksmą. Jis prisiminė viską neblogiau negu Saimonas.

– Maniau, šis sugebėjimas galėjo pamažu išnykti, – tarė Džeikas, bet iš balso neatrodė, kad pats tuo tiki.

– Jei pajusiu nenumaldomą norą suliepsnoti – tau pranešiu. – Saimoną Džeikas visada greitai išvesdavo iš kantrybės. – Klausyk, ko kvieteit mane atsidanginti čia, į tokią tolybę? Vien tam, kad galėtum spoksoti kaip į kokią bakteriją po mikroskopu? Kitą kartą atsiųsiu tau savo nuotrauką.

– O aš ją įsirėminsiu ir pasistatysiu ant staliuko prie lovos, – atkirto Džeikas, bet ne itin stengdamasis įgelti. – Klausyk, pasikviečiau tave čia ne šiaip sau. Nors man labai nemalonu tai pripažinti, mudu turim kai ką bendra.

– Nuostabius plaukus? – spėjo Saimonas, bet irgi ne per kančiausiai. Kažkodėl Džeiko išraiška kėlė jam vis didesnę nerimą.

– Klarę.

Atsakymas Saimonui buvo visai netikėtas.

– Klarę, – pakartojo Džeikas. – Na žinai: žema, raudonplaukė, bjauraus būdo.

– Nesuprantu, kaip Klarė gali mudu sieti, – atsakė Saimonas, nors suprato. Šiaip ar taip, jis ne itin norėjo kalbėtis su Džeiku šia tema dabar – ar, tiesą sakant, apskritai. Ar nesama kokio nors vyrų elgesio kodekso, draudžiančio tokius pokalbius – apie jausmus?

Matyt, nesama.

– Mudu abu jai neabejingi, – paaiškino Džeikas santūriai žvilgtelėdamas į pašnekovą. – Ji svarbi mums abiem, tiesa?

– Klaus, ar esu jai neabejingas?

„Neabejingas“ atrodė per menkas žodis apibūdinti tai, ką jaučia Klarei. Jam dingtelėjo, ar Džeikas iš jo nesišaipto. Nors... net Džeikui tai būtų buvę neįprastai žiauru. Nejaugi Džeikas atsitempė jį čionai vien norėdamas pasijuokti, nes ir pačiam romantiški santykiai su Klare nesusiklostė? Nors Saimonas tebeturėjo menkutę viltį, kad padėtis pasikeis, ir Džeikas su Klare pajus vienas kitam tai, ką turi jausti brolis ir sesuo...

Jis sutiko Džeiko žvilgsnį ir pajuto, kaip ta menkutė viltis ima gesti. Ne tokia išraiška pasirodo vaikinio veide, kai kalba apie seserį. Kita vertus, Džeikas akivaizdžiai atsivedė jį čia ne šaipytis iš jo jausmų: Džeiko akyse jis išvydo tą pačią kančią, kurią žinojo esant kuo aiškiausiai įrašytą jo paties veide.

– Nemanyk, kad man patinka klausinėti tave tų dalykų, – pyktelėjo Džeikas. – Man reikia žinoti, ką padarytum dėl Klarės. Ar dėl jos galėtum sumeluoti?

– Apie ką? Beje, kas čia darosi? – Saimonas suprato, kodėl jam neduoda ramybės tas prieblandos medžiotojų sambūris sode. – Pala. Jūs išvykstate į Idrisą jau dabar? Klarė manė, kad šįvakar.

– Žinau. Noriu, kad pasakytum kitiems, esą Klarė atsiuntė tave čionai pranešti, kad ji nevyksta. Pranešti, kad ji nebenori į Idrisą. – Jo balse buvo justai nervingumas. Saimonas net nelabai tai suprato – gal todėl, kad Džeikui buvo taip nebūdinga išsiduoti nervinantis. Džeikas jo maldavo! – Jie tavim patikės. Jie žino... kokie artimi judu esate.

Saimonas papurtė galvą.

– Netikiu tavim. Apsimeti norintis, kad kažką padaryčiau dėl Klarės, bet iš tikrųjų tu tik nori, kad padaryčiau kai ką dėl tavęs. – Jis pasisuko eiti. – Nesulauksi.

Džeikas stvėrė jį už rankos ir atgrėžė veidu į save.

– Tai išties dėl Klarės. Aš tik mėginu ją apsaugoti. Maniau, tu bent šiek tiek norėsi padėti man tai padaryti.

Saimonas reikšmingai pažiūrėjo į Džeiko ranką, laikančią jį už žasto.

– Kaip galiu ją apsaugoti, jei nesakai man, nuo ko turiu ją saugoti?

Džeikas nepaleido jo rankos.

– Ar negali tiesiog patikėti, kad tai svarbu?

– Nesupranti, kaip ji trokšta nuvykti į Idrisą, – atsakė Saimonas. – Jeigu jai trukdysiu, privalau turėti velniškai gerą priežastį.

Džeikas iš lėto iškvėpė orą ir nenoriai paleido Saimono ranką.

– Žinai, ką Klarė padarė Valentino laivui, – tyliai kalbėjo jis. – Pats matei, ką padarė jos atidaranti runa laivo pertvaroje.

– Jinai paskandino laivą ir išgelbėjo mums visiems gyvybę.

– Tyliau! – Džeikas išgąstingai apsidairė.

– Nejau niekas kitas apie tai nežino? – negalėdamas patikėti paklausė Saimonas.

– Aš žinau. Tu žinai. Lukas žino, Magnusas taip pat. Daugiau niekas.

– Kas, jų manymu, nutiko? Laivas labai tinkamu metu tiesiog ėmė ir subyrėjo?

– Pasakiau jiems, kad Valentinui tikriausiai nepavyko pragariškojo pavertimo ritualas.

– Melavai Klavai?! – Saimonas nežinojo, žavėtis ar piktintis Džeiku.

– Taip, melavau Klavai. Izabelė ir Alekas žino, kad Klarė sugeba braižyti naujas runas, tad abejoju, kad įstengsiu nuslėpti tai nuo Klavos ar naujojo inkvizitoriaus. Bet jeigu jie žinotų, kad ji sugeba suteikti paprastoms runoms neįtikėtiną griaunamąją galią, jiems jos reikėtų kaip kovotojos, kaip ginklo. O ji tam nepasirengusi. Ji nebuvo reikiamai išauklėta... – Jis nutilo pamatęs, kad Saimonas purto galvą. – Kas?

– Tu nefilimas, – iš lėto tarė šis. – Argi neturėtum norėti to, kas geriausia Klavai? Jeigu tam reikia išnaudoti Klarę...

– Nori atiduoti ją Klavai? Kad ją pastatytų priekinėse gretose prieš Valentiną ir jo buriamą armiją?

– Ne, to aš nenoriu, – atsakė Saimonas. – Bet aš ne toks kaip jūs. Man nereikia klausti savęs, kas man svarbiau, Klarė ar mano šeima.

Džeikas pamažu tirštai išraudo.

– Viskas ne taip. Jei manyčiau, kad tai padėtų Klavai... bet juk nepadės. Ji tiesiog nukentės.

– Net jeigu manytum, kad tai padėtų Klavai, niekada jos jai neatiduotum.

– Kodėl taip sakai, vampyre?

– Todėl, kad niekas negali jos turėti – tik tu, – atsakė Saimonas. Džeikas išbal.

– Vadinasi, nepadėsi man? – negalėjo patikėti jis. – Nepadėsi *jai*? Saimonas dvejojo. Nespėjus jam atsakyti, tarp jų dviejų stojusią tylą perskrodė spigus klyksmas, varantis siaubą savo neviltimi, ir dar grėsmingesnis dėl to, kaip staigiai buvo nutrauktas.

Džeikas apsisuko.

– Kas ten buvo?

Dabar tą vienintelį spieгимą palydėjo kiti riksmi ir šaižus žvangesys, gremžte gremžiantis Saimonui ausų būgnelius.

– Kažkas atsitiko – tiems kitiems.

Bet Džeikas jau skuodė taku, lankstydamasis brūzgynų. Akimirką padvejojęs Saimonas nulėkė iš paskos. Buvo užmiršęs, kaip greitai dabar bėga, – kai Džeikas užsuko už Instituto kampo ir pasileido į sodą, jau lipo jam ant kulnų.

Priešais juos atsivėrė tikra sumaištis. Sodą gaubė balto rūko marška, ore tvyrojo stiprus ozono kvapas, pro jį prasimušė šleikščiai saldus dvokas. Pirmyn atgal lakstė žmogystos, bet Saimonas matė jas tik probėgšmais, kai pasirodydavo rūko properšose ir bemat vėl dingdavo. Spėjo pamatyti Izabelę: ji čaižė rimbu, jos plaukai plaikstėsi aplink it juodos virvės. Rimbas lyg koks mirtį nešantis auksinis žaibas skrodė rūką. Ji gynėsi nuo kažkokio besiantinančio milžiniško, drambloto padaro. Demonu, pamanė Saimonas, bet dienos akyje tai buvo neįmanoma. Paknopstomis lėkdamas į priekį jis pamatė, kad būtybė panašaus į žmogaus pavidalo, tik keistai gumbuota ir persikreipusi – kažkokia *ne tokia*. Vienoje rankoje laikydama storą lentą beveik akiai stengėsi vožti ja Izabelei.

Pro plyšį čia pat mūro sienoje Saimonas matė Jorko aveniu kuo ramiausiai riedančias mašinas. Dangus už Instituto buvo giedras.

– Atstumtieji, – sušnabždėjo Džeikas. Jo veidas liepsnojo. Jis išsitraukė iš už diržo vieną iš serafimų peilių. – Jų dešimtys. – Jis ganėtinai šiurkščiai pastūmė Saimoną į šalį. – Lik čia, supranti? Niekur nesitrauk!

Saimonas kurį laiką stovėjo sustingęs, o Džeikas tuo metu šoko į tą rūką su peiliu rankoje. Sidabrinė geležtė perskrodė miglą, po ją blaškėsi juodi pavidalai, ir Saimonui atrodė, tarsi žiūrėtų

pro matinį stiklą beviltiškai mėgindamas suprasti, kas vyksta kitapus. Izabelė per tą laiką pradingo, užtat pasirodė Alekas. Kruvinoje rankoje sugniaužtu serafimų peiliu jis pervėrė atstumtųjų kariui krūtinę ir žiūrėjo, kaip šis susmunka ant žemės. Alekui iš už nugaros prišoko kitas, bet šalia išdygo Džeikas. Dabar abiejose rankose laikė po serafimų peilį. Jis pašoko į viršų, užsimojo, pasukui šiurpiu kryžminiu judesiu nuleido. Atstumtojo galva atsiskyrė nuo kaklo, pliūptelėjo juodas kraujas. Saimoną supykino – kraujas atsidavė šleikščiais nuodais.

Jis girdėjo prieblandos medžiotojus šaukiančius vienas kitam, o atstumtieji neišleido nė garso. Staiga rūkas kiek prasiskyrė, ir Saimonas išvydo Magnusą. Šis stovėjo prie Instituto sienos paklaikusiomis akimis ir iškeltomis rankomis: tarp jų kibirkščiavo mėlyna šviesa; mūro sienoje šalia jo, rodės, atsiveria juoda kvadratinė anga. Ji buvo tuščia vidurė, tiksliau, tamsi, bet švytėjo it veidrodys su stikle įkalintais liepsnos verpetais.

– Į portalą! – šaukė jis – Lįskit į portalą!

Vienu metu įvyko keli dalykai. Iš rūko išniro Marisė Laitvud su tuo berniuku – Maksu – ant rankų. Ji stabtelėjo, sušuko kažkam per petį, tada nėrė pro portalą ir dingo sienoje. Alekas lėkė jai iš paskos, tempdamasis Izabelę; krauju aptaškytas jos rimbas vilkosi žeme. Kai atitempė ją prie portalo, iš rūko jiedviem už nugaros išniro atstumtųjų karys, švytuodamas dviašmeniu peiliu.

Saimonas pabudo iš sąstingio. Šaukdamas „Izabele!“ jis puolė į priekį, bet tuoj pat už kažko užkliuvo ir tėsėsi į žemę taip smarkiai, kad atėmė kvapą, – tiksliau, būtų atėmę, jei jis būtų kvėpavęs. Vargais negalais atsisėdo ir atsisuko pažiūrėti, už ko užkliuvo.

Lavonas. Moters perrėžta gerkle, išsipūtusiomis, pamėlynusiomis negyvėlės akimis. Šviesūs plaukai kruvini. Madlena.

– Saimonai, greičiau!

Šaukė Džeikas. Pažiūrėjęs į tą pusę Saimonas pamatė jį iš rūko atlekiantį su kruvinais serafimų peiliais rankose. Tada pakėlė akis. Virš jo šmėkšojo atstumtųjų karys, kurį matė vejantis Izabelę. Randuotas jo veidas buvo perkreiptas šlykščios grimasos. Pabaisa smogė iš viršaus dviašmeniu peiliu; Saimonas atšoko į šalį. Nors tapęs vilkatu pasidarė vikresnis, to nepakako. Jį pervėrė deginantis skausmas ir akyse aptemo.